

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ-CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

O telegramă a M. Sale Regelui.

M. Sa iubitul nostru Rege Carol al II-lea, voevodul culturii și al lumii adevărate, din prilejul expoziției cărții românești din Timișoara a primit o prea frumoasă telegramă de felicitare din partea P. Sf. Sale Episcopului nostru Grigorie.

Majestatea Sa s'a îndurat prea grațios a răspunde cu următoarea telegramă:

„Mulțumesc Prea Sfinției Tale pentru frumoasele urări trimise cu prilejul expoziției de cărți din Timișoara, expoziție ce face parte din salvatoarea luptă pentru răspândirea culturii românești.

CAROL.

Pastorală la Nașterea Domnului.

Nr. 7687/933.

GRIGORIE*)

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmeagului, precum și a părților din Banatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă.

„Iată vestesc vouă bucurie mare, care va fi la tot poporul, că s'a născut vouă astăzi Mântuitor, care este Hristos Domnul în cetatea lui David“.
(Luca 2 v. 10-11).

Iubiții Mei fii și fiice duhovnicești,

Farmec. minunat au nopțile din răsărit chiar și în timpul iernii, pentru că luna și stelele de pe cerul curat ca lacrima și ca picătura de rouă, trimit asupra pământului strălucite raze de

argint. Pădurile și apele, munții și văile, câmpurile mănoase și pustietățile se aseamănă cu numărâte cete de copii, adânciți în somn curat și blând, veghiați de candelile cerești.

Intr'o noapte fermecătoare ca acestea s'a ivit minunata stea dela răsărit, care la Nașterea Domnului a vestit o viață nouă, plină de bucurii și de nădejdi. Odată cu ivirea stelei, un înger vestește păstorilor bucuria mare, că s'a născut Mântuitorul lumii și păstorii numai decât au zis: »Să mergem până la Vitleem și să vedem ce s'a întâmplat, despre care Domnul ne-a

*) Prea Cucernicii Preoți vor ceti această Scrisoare Pastorală la ziua Nașterii Domnului fără nici o modificare. Spre a o putea ceti cu efect, se vor pregăti.

făcut cunoscut». (Luca 2 v. 15). Și s'au întors păstorii mărind și laudând pe Dumnezeu pentru toate cele ce au auzit și au văzut.

Minunata stea a adunat la un loc pe cei trei magi din trei țări deosebite și atâta dragoste a aprins în inimile lor, că ei au părăsit casele lor și trecând pe drumuri anevoie, au venit la Vitleem, ca să se închine lui Mesia și să-I aducă aur, smirnă și tămâie. Lăsați, iubii mei, să se coboare și în inimile voastre, dorul arzător al magilor și părăsind grijile și necazurile apăsătoare, urmați calea stelei luminoase și veniți să mergem cu sufletele la Vitleem, ca să vedem și noi ce s'a întâmplat acolo. Veniți și vedeți iubirea întrupată, mila pogorâtă pe pământ, precum și atotputernicia cerurilor, blândă și ajutătoare, pe Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos și să cântăm și noi împreună cu ceata strălucită a îngerilor: »Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire«.

Căci minune dumnezească întâmplatu-s'a atunci: Mesia Mântuitorul, a făcut o lume nouă din lumea desnădăjduită și chinuită de acum 1933 de ani. Dumnezeu s'a făcut om ca pe om să-I apropie de Sine. Dumnezeu s'a coborât pe pământ ca să înceteze Romanii și Grecii a se închina focului și statuilor de împărați, ca omul să nu mai robească pe semenul său, ca omul să cinstească femeia, să-și poată purta sărăcia și necazurile și, mai presus decât acestea, ca omul să-și împreune sufletul cu Dumnezeu.

Nu numai noi Românii, dar cele mai multe națiuni de pe suprafața pământului, în felurite limbi, dar cu acelaș gând scriu și cu aceleași simțiri curate laudă și prăznuesc sărbătoarea de azi. Una din țările Americii în anul acesta a hotărât chiar în parlamentul ei ca toată țara să serbeze 1900 de ani de când Mântuitorul a fost pe pământ. Ei bine, iubii mei, dacă toate neamurile prăznuesc acest mare eveniment, eu aș dori ca întreaga noastră națiune să serbeze Nașterea Domnului cu cea mai mare sfințenie.

Eu, părintele vostru sufletesc, cu ochii mei sufletești, sunt aproape de vetrele voastre. Eu văd cum pe fiecare vatră românească pâlpăie focul dogoritor și cum femeia româncă pregă-

tește masă îmbelșugată, în jurul căreia cu pace și iubire se strâng părinții și copiii și se ospătează voioși. În această măreață zi, fiecare familie românească a îmbrăcat haina nespuns de frumoasă a iubirei și a buneii înțelegeri.

Vă întreb, iubii mei, ce putere potrivnică ar putea opri întreg neamul nostru românesc ca de sfânta zi a Nașterii Domnului, toți Românii, mici și mari, stăpâni și slugi, bogați și săraci, învățați și neînvințați, să se pătrundă de duhul sfințeniei și al dragostei, adunându-se la aceeași masă duhovnicească, văzând cu toții una și aceeași stea minunată, dela Vitleem?

Sâmburele legii pentru care Domnul a venit în lume, este iubirea frățească, pe carea călcându-o cineva, se face vinovat și va fi pedepsit și în viața aceasta și în viața viitoare. De aceea ca o dungă luminoasă se vede în toată istoria omenirii, că tot ceea ce a clădit ura, neînțelegerea și zavistia, n'a avut viață. Măreț a putut să fie turnul Babilonului, dar fiindcă era zămislit din mândrie, ură și răzbu-nare față de Dumnezeu, s'a dărâmat, iar limbile s'au amestecat și s'au împrăștiat. Și oamenii din toate țările de azi, neînțelegând rostul venirii în lume a Domnului, încearcă să ridice tot atâtea turnuri babilonice, cari la rândul lor se vor dărâma și ele și nici urma lor nu se va mai vedea. Dar față de aceste încercări o-menești, oricât de neputincioasă apare o zambilă, o viorea, o garoafă, neamul acestor flori nu se stinge, fiindcă ele se supun legilor firii, primind cu iubire aerul și razele de soare.

Fiii neamului nostru din orașe și sate, în virtutea unei legi vecinice, așezată de Dumnezeu, nu pot clădi ceva temeinic, ceva ce să rămână, dacă nu vor avea iubire frățească și pace în inimile lor. De aceea, iubii mei, la praznicul iubirei, când Dumnezeu din iubire s'a pogorât pe pământ, — vă îndemn pe toți, ca orice vorbiți, orice gândiți, orice făptuiți, — să fie în semnul iubirei, fiindcă numai iubirea clădește, numai iubirea întărește. Fără iubire nu împărtășim altora bucuriile și durerile noastre, fără iubire nu ajutam aproapei, fără iubire devenim încrezuți, pe alții îi disprețuim, căutam să le luăm drepturile, să-i nesocotim, să-i apăsăm.

În lumina iubirei vedem, că noi oamenii a-

vem o fântă mai superioară decât viața pământescă, de a ne uni cu Dumnezeu, și în drumul spre această fântă, numai prin iubire putem merge. Numai prin iubire se desăvârșește chipul lui Dumnezeu în noi, numai prin iubire va fi mai mare îndestulare și bunăstare pe pământ.

Fără iubire, neputința noastră este cât se poate de mare. Pe mormântul unuia dintre cei mai mari oameni ai pământului stă scris: »Aici zace Newton zelosul, sânguinciosul și înțeleptul cercetător al naturii, al istoriei și al sfintei Scripturi; măreția marelui Dumnezeu cu înțelepciune a dovedit-o, iar simplitatea Evangheliei a exprimat-o prin viața sa! Acest mare învățat de câte ori cetea sau rostea cuvântul Dumnezeu, își descoperea capul. Cu toată învățătura lui, neputincios se simțea în fața lui Dumnezeu, așa cum de multe ori și medicul cel mai iscusit rămâne neputincios, când trebuie să vindece pe fiul său. Avem deci nevoie unii de alții, de iubirea altora, căci de multe ori cunoscând toate drumurile, rătăcim pe cel mai simplu și când ne credem mai înțelepți, nu știm ce să facem când e vorba de noi înșine. De aceea zice și Psalmistul David: »Pleacă Doamne; urechea ta; răspunde-mi căci sărac și lipsit sunt eu« (Psalm 85).

Iubiții Mei,

Zadarnic cunoaștem noi împrejurările în cari s'a născut Hristos, dacă nu cunoaștem învățăturile ce ni le dă ieslea din Vitleem. Acolo s'a arătat dragostea lui Dumnezeu prin umilință, căci Mântuitorul se putea naște în palatul cel mai strălucit, dar s'a născut în ieslea săracă, smerindu-se pe sine din dragoste către noi. Prin smerenie vom ajunge să ascultăm de Dumnezeu și să ne iubim unii pe alții, precum și Hristos mai înainte ne-a iubit pe noi, venind în lume ca să ne mântuiască.

Plini de smerenie să zicem azi: »Ferițiți sunt cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul!«

Ferițiți sunt cei milostivi că aceia se vor milui.

Ferițiți sunt cei făcători de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Fericirea aceasta o doresc eu vouă, iubiții mei, împărtășindu-vă din inimă curată binecuvântarea mea arhierescă.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor.

Dr. Grigorie Gh. Comșa
Episcopul Aradului.

Nașterea lui Hristos.

În atmosfera duhului păgânesc, care apăsa ca o lespede de mormânt, întreaga populație din țara Palestinei, Nașterea Domnului Ius apăru ca o minune salvatoare.

Presimțită de sufletul omenesc minunea Nașteri sosi ca o alinare de vremuri tulburi.

Ca să se știe în toată lumea sosirea acestei minuni, din înălțimea zărilor albastre, o flacără cerească lunecă pe o dâră de lumină, înbrăcând cu văpaie stânca, în care era săpată încăperea scundă care a servit de adăpost lui Iosif și Mariei veniți la porunca Cezarului în Betleem în zilele de mare aglomerație a număratoarei romane. Flacăra fu văzută cu mare mirare tot așa de bine de pe dealul înconjurător al Betleemului „Mar-Elias“, cât și de pe drumul dintre poarta situată de apus a zidurilor Ierusalimului, numită a „Tafei“.

Din tăcerea tainică a acelei nopți se desprinde un grai puternic îngeresc: „Astăzi vi s'a născut în cetatea lui David un Mântuitor, care este Hristos Domnul. Veți găsi un copilăș înfășurat în giulgiuri și dormind într'ou iesle.

...Știrea s'a lățit ca fulgerul peste întreaga Iudee. Ușa peșterii era prea îngustă de a primi pe dornicii închinători ai noului Mesia. Steaua strălucitoare trezește din amorțeala lor seculară lumea sclavilor de pretutindeni. Ea își întinde puterea ei de redeșteptare peste întreaga lume cunoscută dela marginele celei mai îndepărtate ale Indiei, până în sudul plin de sălbăticie al Egiptului. Străbate umbrelă îndolielilor cari se abătuseră asupra sufletului lui Melhior retras pe insula Gongga — Lagor, unde apele sfinte ale Gangelui se varsă în oceanul Indian și unde un Mag dela răsărit în contemporari religioase se ruga pentru sfârșitul durerilor închinătorilor indieni, care credeau că prin curățirea apelor își vor putea mântui sufletele.

Tot aceasta stea își aruncă razele ei asupra unui munte și asupra unei peșteri din Teșalia, unde Magul Gașpar fiul lui Cleante A-

tenianul se deduse la gândire adâncă asupra descoperirii adevăratului Dumnezeu, pe care el îl așteptase de ani de zile să vină și să mântuiască lumea de păcate.

Aceeaș covârșitoare lumină răspândește din înălțimile albastre ale văzduhului raze luminoase peste țara lui Menes, primul rege al Egiptului, și iluminând întreaga vale a Nilului, oprindu-se ceva mai sus de câmpia Senaar, în sus pe Bahr-El-Abiad unde se retrăsese Alexandrinianul Balthazar de a descoperi viața întru Domnul, magul Egiptean descendent al unei familii de principii și de vestiți preoți.

În luna Decembrie a anului Romei 747 în a 12 zi după nașterea Mântuitorului, când zorile se revărsau peste munții dela răsărit, trei magi, mânați de același instinct îndrumător de cale se apropie de istoricul sat al Betleemului. Ei s'au întâlnit, fiecare venind din țara lui, pe pustia Arabiei în josul albiei coborâtă din lanțul munților Gebel es Zubleh al râului Ieboc, ca d'aci împreună să pornească spre răsărit în aflarea celui prevestit prin prooroci. Sosiți la Betleem, ei cad în genunchi înaintea copilului Iisus, ei îi aduc lui daruri scumpe aur, smirnă și tămâie. Dar prin ei tot atunci se depune la treptele adevăratului Tron regesc și toată gloria cu trecutul sbuciumat de veacuri al Indiei, Greciei și al Egiptului. Prin ei își curmă firul cele patru Vede din care a izvorât Upa-Veda, Ved și Up-Angele și își dăruiește înțelesul Ramaiana și Mahabarata și se pălește amintirea înțeleptului Viasa și a sfintelor Sastre, cade de pe pedestalul adorațiunii mistice Brama urzitorul neamului indian. Prin ei arta militară, poezia și elocința

greacă, cântecele lui Omer și metafizica lui Platon toate se întunecă de strălucirea capodoperei neperitoare care prin nașterea lui Hristos împrumută pentru eternitate în graiul puterilor sufletești viața veșnică milioanelor de oameni.

Prin ei scrierile lui Menes despre istoria lumii înainte de potop, despre Iran și cele trei râuri sfinte, cât și religionea lui Mizraim strămoșul carele a găsit Egiptul în stăpânirea Etiopienilor cu Zeii lor Ra, Isis și Ftah, piramidele și mormintele regești cu labirintele lor întortochiate, încetul cu încetul se vor șterge din amintiri, ca în locul lor să pătrundă solia credinței plină de adevăr, dreptate și dragoste.

Dureroasa existență umană prin solia aceasta își va lumina conștiința și își va întări răbdarea. Prin dânsa magii tuturor provinciilor românești vor depune an de an omagii de închinare Providenței care ne-a trimis pe Hristos și nouă, ca nădăjduind de veacuri într'nsul să-i putem slăvi sfânta lui naștere și cu ea renașterea poporului românesc, ca să putem zice strângându-ne mâinile ca și magii dela răsărit: „Viu este Dumnezeu, grăbiți-Vă, grăbiți-vă. Am găsit pe Mântuitorul. Binecuvântați suntem noi între oameni!”

... Fulgii de zăpadă vor acoperi cu troiene sate și ținuturi. Creștini! Toate gândurile negre să se curățe ca zăpada, căci ne-a trezit la viață divină Isus Hristos. Să ne închinăm lui zicând că Nașterea lui Hristos, să ne fie de folos,

Dr. Mircu — Lugoj
deputat sinodal

Aprindeți Darul Lui Dumnezeu...

— Meditații pentru preoți —

De Dr. Grigorie Gh. Comșa, Episcopul Aradului.

Meditația IV-a

— Preotul și voia lui Dumnezeu —

„Că m'am pogorât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui Ce m'a trimis”.

(Ioan 6 v. 38).

Doamne Dumnezeule, noi știm că mai curând va înceta puterea binefăcătoare a soarelui, dar nu va înceta puterea Cuvântului Tău și va veni vremea, când va fi o turmă și un păstor, căci Tu ai zis Doamne, după înviere, către Apostoli pe munte, în Galileia: „Eu cu voi sunt în toate zilele până la sfârșitul vea-

cului” (Mat. 28 v. 20). Tu ai zis stăpâne: „Și va fi o turmă și un păstor” (Ioan 10 v. 16) și totuși noi slujitorii Altarului nu arătăm destulă iubire către Tine și Mărirea Ta. Noi nu avem destulă sensibilitate către voia Tău, pe Domnul și stăpânul vieții îl prețuim prea puțin, întrucât nu ne gândim cum trebuie la comorile darurilor Lui și puterea mântuitoarelor sale taine. Suntem prea superficiali în grijea bolnavilor și îndrumarea copiilor, uitând adeseori că avem menirea să ducem pe oameni la Dumnezeu, și să înălțăm sufletele la Cer-

Ah, și dacă noi înșine nu simțim că facem prea puțin pentru lucrul Domnului, dar auzim tineretul care ne strigă: nu ne lăsați să alunecăm în vârtejurile lumii; auzim sufletele copleșite de păcate: nu ne lăsați să pierim în vârtejul rețelor; strigă clipele către noi: folosiți-ne pentru introducerea lui Hristos în familii, birouri și ateliere, cei îndoielnici ne cheamă să-i îmbărbătam, cei întristați, ca să-i mângăiem, cei orbi sufletește, să le dăm lumina, celor muribunzi să le arătăm pe Domnul!

Cei ce plâng, suspină și desnădăduesc ne cheamă să le arătăm calea pocăinței, care le dă mângăierea, le desghiață sufletul și-l curăță de pojghița păcatelor. Simțim că trebuie cu mai multă putere să ducem pacea în suflete, să salvăm tineretul de păcate, să învățăm părinții a-și face datoria, soții să fie fideli unul către altul, să respectăm averea altuia, să cinstim pe aproapele!!!

1. Râvna casei Tale, mai mult trebuie să ne preocupe, Doamne! Vom lua avânt Doamne, din râvna Ta cea sfântă. Mai întâi, că pășind la misiunea publică, nu te-ai mai întors în atelierul din Nazaret, iar de te-ai și întors, ai venit ca să vestești în sinagogă și ai tăi voit-au să te arunce de pe stâncă dela margina Nazaretului (Luca 4 v. 28). Grija de mâncare și beutură ai încredințat-o altora, numai după înviere, la marea Tiberiadei, ai aprins cărbuni și ai fript din cei 153 pești ca să mânânci cu ucenicii Tăi! (Ioan 21 v. 9). Către apostolii Tăi ai zis: „*Dați-le voi să mânânce*” celor 5000 de flămânzi (Mat. 14 v. 16).

În al doilea rând, ne aducem aminte Doamne, că nu ai avut unde să-Ți pleci capul, și totuși nu ai voit să ai averi. Averea Ta era să faci voia Tatului Celui Ce Te-a trimis. Perină și acoperemânt nu ai avut, ai bătut la ușa celor ce te primeau, ai poposit lângă păduri și râuri și smochini, având stelele ca lumină în întunericul nopții. Ici și colo ai participat la câte o bucurie a unor ospete copioase, dar numai ca să ospătezi sufletește pe alții și să dovedești dumnezeire Ta prin facerea unei minuni ca la Cana, sau, ca și la Simon Fariseul, pentru a biciui nepretinția și lipsa de ospitalitate a stăpânului Casei.¹⁾

3. Spori-va zelul nostru prin recunoașterea adevărului că ai vestit dreptatea Ta, care este dreptate în veac și cuvântul Tău adevărul. Ai venit Doamne, ca să implinești toată dreptatea (Mat. 3), dar pe pământ este încă atâta nedreptate. Săracii năpăstuiți ne strigă nouă: apăra-

ți-ne, bunii cetățeni ne spun: biciuiți pe ceice fură avutul public și banul văduvei. Auzim strigând: prea multă avere au unii iar alți mor de foame! Și noi atunci ne gândim la Tine Doamne, că ai dat fiecăruia ceea ce îi compe-te: împăratului ce este al împăratului și lui Dumnezeu, ceea ce este al lui Dumnezeu!

Vesti-vom deci și noi, Doamne, o poruncă vecinică: fiecăruia ceea ce e al său, dar nu fiecăruia aceeași: celui cu cinste cinste, celui cu dajde, dajde!!! Căci azi, mai mult ca oricând, trebuie să știe toți că nu totul aparține tuturor, ci după cum a dat Dumnezeu fiecăruia, mai mulți sau mai puțini talanți. (Mat. 25 v. 15). Darul divin, puterile morale și spirituale nu sunt egale la toți, deci eu preotul multă râvnă trebuie să am, ca să pot călăuzi pe fiecare după starea sa sufletească. Voiu deosebi între slăbiciune și răutate, între porunci și sfaturi, între copleșirea păcatelor și încăpăținare. Și mai ales voiu avea destul teren să grijesc mai mult de cei căzuți în păcate. Cei dreپți vor fi mai iubiți de mine, dar îi voiu lăsa, și voiu merge să salvez pe cei pierduți!

4. În toate acestea vom merge înainte ca seriozitatea sfântă a Domnului. Vom cugeta așa: omul Dumnezeu, Mântuitorul sortit la moarte, Cercetătorul fără odihnă al sufletelor, marele milostiv al turmei fără păstor, judecătorul orașului nepocăit și al lumii întregi, a avut o prea sfântă seriozitate, ca aceasta să nu-i fi călăuzit pașii tot spre noi mângăieri. Fără această seriozitate sfântă nu ar fi ostenit ca să înobileze inimile pescarilor, nu ar fi zis plugarilor să nu să uite înapoi după ce au pus mâna lor pe plug; nu ar fi învățat pe samarineanca de lângă fântână, nu ar fi vindecat pe orbi, pe șchiopi, muți și tot felul de nenorociți.

Vin femeile cu pruncii și Domnul vorbește cu toți, ia pruncii în brațe, se apropie de fața lor trandafirie, îi binecuvintează. O, da, Domnul știe că aceea este voia Tatălui, Celui Ce L-a trimis! Noaptea se coboară peste orizont și Mântuitorul este încă pe muntele Olivilor cu ucenicii, sau cu Tatăl în rugăciune și aceasta numai și numai pentru mântuirea sufletelor! Nu la sine să gândește ci la suflete, chiar și sub povara Crucii, când zice: „Fiicele Ierusalimului nu Mă plângeți pe Mine, ci pe voi vă plângeți și pe fiii voștri”. În afară de păcat, asupra voștri.” (Luca...) Mântuitorului, au năvălit toate durerile și poverile omenești, dar nu a murmurat, căci s'ar fi micșorat nimbul seriozității sfinte.

5. Pilda de independență a Mântuitorului

¹⁾ Konrad Gröber: Christus Pastor Freiburg im. B. 1931 p. 45.

deasemenea va spori zelul vostru în a face voia lui Dumnezeu!

Nu se lasă influențat de Iosif și Maria când în templu pune în uimire pe cărturari cu înțelepciunea Sa. „Ce este că Mă căutați? Au nu ați știut că întru cele ce sunt ale Tatălui Meu, se cade Mie să fiu?” (Luca 2 v. 49).

La nunta din Cana își arată din nou independența prin replica făcută Fecioarei Maria, care îl rugase să înmulțească vinul: „Ce este mie și ție femeie, încă n'a sosit ceasul Meu”. (Ioan 2 v. 4). Când „mama” lui și „frații” Lui voiesc să-i vorbească, El nu are timp și zice: „Oricine va face voia Tatălui Meu, celui din ceriuri, acela este fratele Meu și sora și Mama Mea” (Mat. 12 v. 46). Când „frații” L-au rugat să treacă din Galileia în Iudeea, ca și acolo să se vadă minunile Lui, dar El rămâne în Galileia, zicându-Le: „Voi suiți-vă la praznic, căci vremea Mea încă nu s'a împlinit” (Ioan 7 v. 8). Cu o minunată independență scoate pe negustori din templu și nu-și pleacă capul nici în fața arhiereului Caiafa, nici în fața lui Irod și Pilat. Către Pilat zice: Eu spre aceasta M'am născut și spre aceasta am venit în lume, ca să mărturiscadevărul” (Ioan 18 v. 37). În a ceastă independență ajunge culmea când spune că de bunăvoie își pune sufletul: „Nimeni nu-l ia pe el dela Mine, că Eu îl pun pe El de Sine-mi.” (Ioan 10 v. 18).

Doamne Dumnezeule, această independență, dă-ne-o nouă slujitorilor tăi Fă Doamne, ca precum lângă pâraul Chedrilor Iuda cu oastea rea și cu slugile au căzut la pământ, când au auzit pe Domnul zicând: „Eu sunt”, așa și lumea rea de azi să cadă în genunchi înaintea Ta Doamne, când ne va vedea că suntem cu adevărat ucenicii Tăi! Dă-ne putere Doamne să nu căutăm slava noastră proprie, căci nu singur scop trebuie să aibe munca noastră: Slava Tatălui prin salvarea lumii de păcat și mântuirea oamenilor.

Dă-ne Doamne ca la sfârșitul vieții nici nouă să nu ne rămână altă avere decât o cunună de spini, o inimă de mamă și o privire amicală a unui prieten ca Ioan Evanghelistul. Dă-ne Doamne, mărirea lui Mesia, credința de apostol.

Noi l-ți mărturisim Ție că ne vom încredința voiei Tale sfinte, căci Tu Doamne ști mai bine cece este spre slava Ta și spre împlinirea datoriei noastre. Nu vom urma calea socotelilor noastre egoiste, planurile noastre rău calculate, ci vom folosi toate căile, ca să împlinim cât mai mult voia Ta. Prin rugăciune ne vom ruga ca Ioil: „Între tindă și în-

tre Altar vor plânge preoții cari slujesc Domnului și vor zice: „Indură-te Doamne de poporul tău și nu da moștenirea ta spre ocară”. Trudi-ne-vom să fim pilduitori ai turmei, căci zice Sf. Pavel către Romani (2 v. 21). „Deci cela ce înveși pe altul, pe tine nu te înveși? Cu dragoste vom urma pilda Ta Doamne!

Tu ai început să înveși prin fapte, cum zice Evanghelistul Luca în Faptele Apostolilor (1 v. 1). Tu ai arătat mai întâi pildă sărăciei, curăției, dragostei creștine și ascultărei smerite. Ne vom trudi, ca nimeni să nu ne poată zice. „Doctore vindecă-te pe tine însuși”.

Domnul voiește să ne cunoaștem bine oile (Ioan 10), deci nu vom pierde timpul, ci le vom cunoaște bine și vom angaja și pe alții să ne ajute a cunoaște turma încredințată nouă, cum a făcut Sfântul Pavel: „Și nădăjduesc întru Domnul Iisus că pe Timotei fără zăbavă îl voi trimite la voi, ca și eu să-mi fac inima bună, înțelegând cele pentru voi”. (Filipeni 2 v. 19). Cât de minunate sunt cuvintele acestea pentru a înțelege rolul misionar și a nu ne isola unii de alții în parohii singuratice!!

Domnul cere să apărăm cu multă tărie Biserica Lui și credincioșii. Voia Domnului cere să cunoaștem lipsurile, necesitățile sufletești ale timpului, deci ne vom potența zelul, căci altcum suntem trădători ai lui Hristos. Dacă vom lăsa să triumfeze spiritul profan al timpului, ne vom socoti între ceice au părăsit pe Domnul.

Doamne, Doamne, dă-ne nouă râvna cea dintâi, dela începutul lucrării noastre preoțești, și nu ne lăsa să uităm că și pe episcopul Efesului l-ai muștrat, după ce a părăsit zelul dela început (Apoc. 2 v. 4-6). eșnica biruință a împărăției Tale, ne va îndemna la muncă, pentru că veșnic va dura dreptatea și împărăția Ta. Mărturisim solemn că vom renunța la toate rătăcirile fanteziei noastre, la toate dorințele deșarte ale inimii, la distracțiile simțurilor, numai și numai ca să nu ne copleșescă micimile și noutățile trecătoare și să pierdem viața cea întru Tine.

Ne minunăm noi preoții de desăvârșirile Dumnezeirei Tale și gândindu-ne la micimea noastră nu voim să alergăm decât spre viața cea întru Tine. Numai voia Ta ne va îndrepta pașii vieții, renunțăm a dori și a voi ceva ce nu este și voia Ta. Ai zis Doamne: „Nu caut voia Mea, Ci voia Tatălui Celui Ce M'a trimis (Ioan 5 v. 30), deci și pentru mine voia Tatălui Ceresc va fi cea mai scumpă îndetănicire în viață. Voia Tatălui va fi viața mea de preot, nici un cuvânt nu voi spune care

să nu fie voit de Tine, nici o faptă în care să nu să reoglindească voia Ta cea sfântă și deplină. Căci Tu ai zis Stăpâne: „Nu voi m'afi ales pe Mine, ci eu v'am ales pe voi și v'am pus ca voi să mergeți și rodă să aduceți și roada voastră va rămânea“ (Ioan 15 v. 16).

Cu această nădejde să muncim pentru Evanghelia Domnului până la moarte.

Amin.

(urmează).

Crăciunul săracilor.

Fulgii de zăpadă sosiți pe aripile crivățului, ne vestesc apropierea Crăciunului. Crăciunul este un praznic care, pe lângă înălțarea sufletului și îndrumarea omului pe căile Domnului, își are și bucuriile lui speciale.

La Vifleem, locul sfânt al Nașterii Mântuitorului, au venit din îndepărtări mari și grele, Craii dela Răsărit, cu prețioase daruri pentru Pruncul sfânt. Craii au adus daruri și s'au închinat noului născut. De atunci și până azi, s'a făcut tradiție că la praznicul Nașterii Domnului, ne închinăm Lui și oferim daruri celor săraci și bătuși de nenorociri. În casele pline de înbelșugare Moș Crăciun sosește cu traista plină de daruri și jucării; cu pomul încărcat de toate bunătățile pământestii. Dar sărăcia și milile de lipsuri, împiedecă intrarea acestor bucurii și bunătăți în atâtea și atâtea case sărace.

Căți pruncuți cu sufletele curate, n'au fericita ocazie ca să se laude că și lor le-a adus Moș Crăciun o păreche de ghete, o căciulă, o haină ect?

Mila creștinească bate la acest praznic la ușa celor bogăți și îndestulați. Mântuitorul Hristos îndeamnă cu deosebire familiile fără copii, bărbații și femele necăsătoriți să ducă un strop de bucurie în casele pline de frig, unde copilașii plâng că n'au haine să se îmbrace.

Căutați orfanii de războiu, căutați casele celor ce își tânjesc viața în mizerie! Bucuria ce veți procura, îmbrăcând un copilaș bătut de frig și foame, sau pe alți săraci, se răsfrânge și asupra voastră. Iar Biserica mamă se va ruga ca Bunul Dumnezeu să vă răsplătească cu bine și fericire ajutorul dat celor lipsiți.

Domnul Hristos ne zice: „Ceea-ce ați făcut acestor frați mai mici ai mei, mie mi-ați făcut“.

Maria la Vifleem.

Calea din Nazaret până în Vifleem, pe care mergea Maria, primise o față nouă, de parcă trecuse din nou peste ea mâna de minuni făcătoare a Domnului. Dealurile înalte și înverzite se micșorau și se piteau ca niște copii înspăimântați, văile adânci, îmbrăcate într'o purpură de flori, se ridicau făcând drum drept și neted pentru Maica Domnului. Arborii mândrii de altă dată, cari se împotriveau vânturilor mânioase, acum se plecau unii către alții, în semn de adăpost pentru Impărăteasa Impărăteselor. Pădurile, pe unde trecea Maica Sfântă, întinereau și apele tumultuoase acum intrau în pământ, oferind lui Iosif și Mariei vaduri ușoare de trecut. Paserile la o poruncă de sus intonau coruri ne mai auzit de frumoase. Pietrele seci, acum primeau simțire, și se bucurau alătura de tufele îmbrăcate în flori albe, că peste ele trece sfânta, care merge să nască pe Mântuitorul lumii. Omenimea văzuse și până acum multe drumuri triumfale pe cari au trecut străluciți imperatori și conducători de oști, dar aceste drumuri nici pe departe nu se puteau asemăna cu calea măreață pe care i-a pregătit-o natura întreagă Mariei fecioarei sermane și necunoscută din Nazaret, dar plină de dar și curată ca crinul.

La Vifleem, scopul călătoriei se săvârșește și vine plinirea vremii, când trebuie să se nască Fiul lui Dumnezeu și Stăpânul atotbun al acestei lumi. Ieslea dobitoacelor în care zace pruncul sfânt se preface în leagăn de aur curat; fânul din iesle primește un odor puternic din ceriuri. Pereții peșterii sărace au scilpirl de diamant și o căldură plăcută pătrunde locașul. Oamenii și dobitoacele din cuprinsul peșterii, unde se născuse Domnul, simțesc o întreită bucurie în semn că s'a petrecut ceva neobișnuit pe pământ. Prin gura peșterii se strecurau razele stelei pompoase, alătura de acordurile suprapământestii ale corului ingeresc: „Mărire între cei de sus lui Dumnezeu și pre pământ, pace și între oameni bună voire.“ Numai glasul Mariei nu se aude, fiindcă dânsa este cuprinsă de un puternic sentiment de credință și mulțumire cătră Domnul, fiindcă iată alevea s'a întâmplat tocmai așa cum i-a vestit la timpul său Ingerul Domnului. Simțirea de mamă îi copleșește așa de mult sufletul, de parcă ieslea cu copilașul sfânt pe care-l veghează nu se află aici pe pământ, ci în mijlocul raiului. Cuvintele de mirare ale păstorilor și de închinăciunea ale

magilor, însoțite de prețioase daruri, umplu de căldură inima mamei sfinte, în măsura, în care avea să simțā mai târziu întreaga răceală și răutate a lumii. Sufletul Maicei Preceste de lângă Iesle se urcă la o înălțime pe care nu a cunoscut-o nici înainte nici după acela nici o mamă și nici o femeie pe acest pământ. Nimic nu adeverește mai bine vrednicia Fecioarei Maria de a fi Maica Domnului, decât seninătatea și modestia ei, când o sărbătorește cerul și pământul, cu ce aveau mai frumos. Iată un suflet de femeie care pe măsura ce se închină tot mai mult lui Dumnezeu biruie treptat toate legăturile pământești, arătând clar, că ce mici la suflet, ce nedrepte și ce greșite sunt toate femeile, când lasă să se părăginească în sufletele lor toate comorile nobile, de simțire curată și de bunătate aleasă pe cari le-a sădit Dumnezeu cu mână largă în firea lor. La cea mai mică ca și la cea mai mare nevoie a noastră așteptăm să se pogoare Dumnezeu din ceruri să ne ajute și uităm că și bunătatea noastră, că și simțul nostru pentru tot ce este frumos și nobil în lume tot alui Dumnezeu daruri sunt, pe cari nu avem dreptul nici să-l neglijăm, nici să-l risipim. Fecioara Maria Născătoarea de Dumnezeu dela Vifleem ne arată azi, că ce ar putea fi lumea acesta năcăjită și tristă și la nașterea lui Hristos, dacă toate femeile nu s'ar opri numai la un grad inferior al manifestării iubirii și al devotamentului lor, ci ar da întreaga măsură a darurilor pe cari le-au primit dela Dumnezeu. Sufletul feminin întotdeauna ar trebui să aibă înaintea sa ca indemn pe Maria, care nu s'a lăsat abătută dela închinarea ei către Domnul, nici de șuvoiul putrenic al durerilor, nici de al bucuriilor care i-a ieșit în cale, ci a ținut drumul drept până în capăt, ajungând la înălțimea mării dela Vifleem, când dăruiește lumii pe mântuitorul ei. Sufletul feminin nu poate fi ca acela floare debilă, care la primul vânt și la prima undă de frig se îndoale și moare, ci acest suflet trebuie să aibă tăria acelor flori cari își dezvoltă frumseța și în creerii munților, acoperiți de neaună grea. Praznicul mareș și fără asemănare între praznicile omenești, cari se sărbătorește azi, trebuie să stârnească în sufletul tuturor mamelor și femeilor dorința eroică din sufletul Mariei, de a da lumii întreg conținutul brav și nobil al sufletului lor. Femeile, cari vor fi în stare să aprindă în sufletele lor lumina eroismului fără frică din Vifleemul Mariei, atât dănsese, cât și familiile, pe cari le

străjulesc, vor simți toată fericirea, care emanează din sărbătoarea Nașterii lui Hristos, ca mirosul fermecător din o floare minunată.

Elena Dr. Cioroianu, protopopeasă.

Prea Sfințitul Episcop Grigorie

Patronul serbărilor relig.-cult. din Timișoara.

Puține din zilele anului au avut un mai select și variat program de sărbări religioase, culturale, — desfășurate în orașul Timișoara, — cași zilele de 17 și 18 Decemvrie.

„Ziua cărții„, serbare aranjată de scriitorii români; concertul religios, aranjat de corul „Dojna Banatului“ și conferința catehetică a preoșimii tractuale Timișoara, — au umplut programul zilelor.

Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Grigorie, prezent personal la aproape toate manifestațiile religioase culturale, naționale din eparhie, — în butul gerului cumplit, care bântue — a luat parte și la acestea serbări, dând astfel o nouă probă nu numai de neadormita grije pentru fii sufletești ci și de nelimitată putere de muncă.

Ajuns în Timișoara Prea Sfinția Sa a grăbit, mai înainte de toate, la sfta biserică din Fabrică, unde a asistat, împreună cu suita: Prea C. Sa păr. consilier M. Păcățian, și protopopul Dr. Țiucra, la serviciul sfintei liturghii, în decursul căreia s'au cuminecat credincioșii grupați în: „Oastea Domnului“. Sfta liturgie au fost săvârșită de preoșii: Șora și Golumba și diaconul Al. Bocșanu. A cântat corul: Speranța.

După serviciul liturgic, cea dintâi serbare, care a deschis seria festivităților a fost: *Ziua cărții*.

I. Serbarea s'a inaugurat în localul teatrului orașenesc, în prezența unui select public, sub înaltul Prezidiu de onoare al Prea Sfințitului Episcop Grigorie, cea mai proeminentă personalitate culturală, remarcat prin prodigioasă activitate și pe acest teren.

Sfânta noastră biserică se poate mândri, că între sufletele de elită, între magistrii scrisului, locui cel mai de frunte, l'a cucerit, — nu de dragul formelor, ci prin opere de reală valoare morală și culturală, — capul încoronat al sfintei noastre biserici din acest colț de țară, Preasfințitul Părinte Grigorie.

În cuvântul de deschidere poetul Volbură Poliană schițează succint rolul de educator și luminator al cărții. Exprimă mulțumiri tuturor, cari au contribuit la succesul serbării. Propune, iar publicul cu mare însuflețire, proclamă pe Prea Sfinția Sa Episcopul Grigorie de Pședinte de onoare.

Intr'un magistral discurs, Prea Sfinția Sa, după ce cu măestria-l cunoscută schițează munca uriașă relig.-cult. realizată în modestele tiparnițe ale mănăs-

tirilor, într'o vreme când aceasta nobilă indevietnicie îi revenea numai bisericii ortodoxe, — arată influența decisivă, pe care o împregnează cartea asupra sufletului. Din frumosul discurs ascultătorul a simțit atât binele, care te înalță o carte bună, dintre cari cea mai sublimă și neatinsă valoare este *Biblia*, cartea inspirată de divinitate; cât și răul spre care te coboară și târește o serie imorală, cu tablouri obscene, cuvinte și fraze cu dublu sens. Accentuează cu multă putere și dreptate, că deși nu s'au scris nicicând atât de mult, cași în zilele noastre, nici odată nu s'a simțit mai puțin efectul cărții întru sporirea binelui moral, — Sinteza acestui sinistru rol, cărui se așteresc mulți autori a fost înfățișat foarte plastic în istorioara, în care scriitorul de opere, cu tendințe imorale se dovedește mai păcătos și mai vrednic de pedeapsă, decât un tâlhar, pentru că un hoț poate face rău numai în viață, dar un scriitor de cărți imorale, continuă a cauza rău și după moarte prin scrierile lui. — Discursul Pr. Sf. Sale. — care trebuie să vadă lumina tiparului a fost subliniat, cu vii aplauze.

A mai vorbit, distinsul consilier cultural d-l Dr. Liviu Gabor, fost primar; d-l Sabin Evuțianu, șef inspectorul învățământului secundar în numele școlii, d-l P. Botez în numele societății „Tinerimea română“, precum și un editor.

Seria cuvântărilor o încheie poetul Ioan Minulescu, care aduce salutul „Societății scriitorilor români“ arătând cum o astfel de serbare, contribuie efectiv la înfrățirea dintre sufletul omului cu sufletul cărții.

A urmat apoi vizitarea expoziției cărții.

Pe fețele, celor pasionați pentru scris, și cărți s'a putut ceti o vie satisfacție, că pe lângă tot trecutul de restriște al neamului, spiritul lui creator a produs abundent, cel mai puternic mijloc de trezire la conștiință, de înălțare și cea mai formidabilă armă de apărare a zilei de mâine.

II. În după amiaza aceleiași zile, publicul românesc a avut un nou prilej de adevărată viorare sufletească.

Corul „Doina Banatului“ din parohia Timișoara IV condus de diaconul Al. Bocșianu a dat sub înalțul patronaj la Prea Sfinției Sale pâr. Episcop Grigorie, un foarte reușit concert religios.

Nici odată nu simți binefăcătoarea transformare spirituală, care te pătrunde cași la auzul cântului: Nervii se destind și sufletul se lasă alintat de valurile de armonie, ca'ntr'o dulce visare de romantism.

Prin nimic nu se poate stârni mai cu efect sentimentul religios, prin nimic nu te poți simți mai aproape de divinitate, cași înălțat de simfonia cântărilor religioase.

Aceasta senzație a coborât-o în suflete, artisticele cântări executate cu măiestrie de corul „Doina Banatului“.

Concertul a fost binevenit și de actualitate. Su fletele au trăit în atmosfera de reviriment sufletească a lui Moș Crăciun cu steaua, magii vestiți de micii colindători.

La sfârșitul concertului C. Sa pâr. paroh Imbroane în alese cuvinte exprimă mulțumiri P. Sfinției Sale Părintelui Episcop, pentru înalta favoare, de a patrona serbarea.

Prea Sfințitul Grigorie într'o splendidă improvizație, arată că iubirea — cea mai deseamă virtute, care nu se va stinge nici odată — pe care o are pentru Hristos, sfânta Lui Biserică și fiil Lui sufletești; îl face fericit a lua parte la tot lucrul bun ce săvârșește. Binecuvintează atât pe coriști cât și pe credincioșii prezenți.

Cuvintele Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop Grigorie se resfrâng, ca o înaltă distincție peste membrii societății „Doina Banatului“ și în special asupra harnicilor ei conducători: apreciatul diriginte Diaconul Al. Bocșianu, parohul Ioan Imbroane și președintele Dr. Cornel Groșoreanu.

III. Pentru ziua de 18 Decembrie era fixată obicisuita conferință catehetică a preoțimii din tractul Timișorli.

Preafințitul Părinte Episcop, Veghe neadormită, la tot ceea ce se petrece în Eparhie, a folosit acest prilej de a asista la conferința preoțimii, dimpreună cu suita Sa: Pâr. consilier Păcățianu, protopop Dr. Țiucra, d-l revizor școlar Ilițescu.

Intimpinat de corul preoțimii cu: „Pre Stăpânul și arhierul nostru etc.“ și binevenat în cuvântul de deschidere de P. C. Sa pâr. protopop Dr. Țiucra, Prea Sfinția Sa rostește o frumoasă și temeinică cuvântare sprijinită pe citate biblice, în cari se relievează rolul de învățător dat de Sfinții Apostoli presbiterilor de atunci, și prin continuitate preoților de azi. Preoții au luat din cuvântarea Prea Sfinției Sale îndemn de a depune cât mai mult suflet întru îndeplinirea datorințelor de învățători. În aceasta atmosfera solemnă a ținut Sf. Sa pâr. Tocitu lecțiunea practică: „Parabola bogatului nemilostiv și a săracului Lazar“.

Sfinția Sa un apreciat catehet a preles cu verba-i cunoscută, ținând vie atenția elevilor până la sfârșit, și scoțind cu succes în aplicare, învățăturile practice, utile pentru viața morală. La sfârșitul lecției P. Sf. Sa rostește cu elevii emoționanta rugăciune a copiilor pentru părinți.

La discuțiile de apreciere — cari s'au menținut la un nivel înalt, — au luat parte preoții: V. Popovici M. Sora, I. Jurma, N. Crișmariu, Tr. Ilie, N. Tocitu și inv. Sepi.

A urmat apoi frumoasa conferință teoretică despre: „Rolul didactic al cântării religioase“ a Pâr. diacon Al. Bocșianu. În cuvântul de apreciere Sf. Sa pâr. Imbroane accentuează rolul cântării relig. nu numai în școală ci și în familie și viața socială.

Prea C.^o protopop Dr. Țucra în alese cuvinte exprimă vii mulțumiri Prea Sfinției Sale pentru înalta atenție de care a învrednicit preoțimea din tractul Timișoara. Salută apoi pe emeritul, preot și pasionat catehat Nicolae Crâsmariu, precum și pe dl revizor școlar Ilieșcu, și inv. dir Crăciunescu și Sepi, și aduce mulțumiri atât păr. Tocitu cât și diaconului Bocslanu. De încheiere Prea Sfinția Sa Grigorie, viu satisfăcut, apreciind munca serioasă a preoțimii, mulțumește păr. Protolereu Țucra pentru osteneala depusă în pregătirea preoțimii întru îndeplinirea îndatoririlor lor catehetice.

Cuvintele de apreciere ale Prea Sfinției Sale au fost o binemeritată subliniere pentru străduința de P. C. Sa păr. protopop Dr. Țucra pentru deosebita atențiune, ce i-se dă problemei catehetice în tractul Timișoara.

Prea Sfinția Sa Părfintele Episcop Grigorie, cu dragostea-i de adevărat Părinte, — după urările de bine, exprimate pentru preoți de ziua Nașterii și Anul nou, și după ce i-se răspunde cu însuflețire, aceleași doriri de bine, — se îndepărtează în acordurile dulci ale corului preoțimii, cari întonează: „Pe Stăpânul și Arhiereul nostru Grigorie, Doamne păzește-l... Iatru mulți ani stăpâne!”

Tie Flaviu.

Magii.

În noaptea Crăciunului — trei magii sosiră din Haldeea și îngenunchiară înaintea lui Isus.

Poate veneau din Ecbatana sau de pe țărmurile Caspicel. Pe spinarea cămilelor, cu sacii lor plini atârnați la șale, ei trecură vadul Tigrului și Eufratului, străbătură deșertul nomazilor, ocolind Marea Moartă. O stea nouă, asemenea cometei, care câteodată vestea nașterea unui profet sau moartea unui Cezar, îi călăuzi până în pământul Iudeei. Ei veniseră pentru a se închina unui rege și găsiră un prunc într'un staul.

Aproape cu o mie de ani înaintea lor, o regină venisă din Orient în Iudela, tot așa aducând darurile sale: aur, parfumuri și pietre scumpe. Însă ea găsi pe tronul său pe cel mai mare rege, care a domnit vreodată peste Israel și învătă dela el ceea ce nimeni nu-i descoperisă încă. Și magii, reputați mai savanți decât regii, nu văzură decât un copil de câteva zile incapabil de a întreba sau de a răspunde, un copil care, devenind om, trebuia să disprețuiască bunurile materiale și știința materiei.

Magii erau în Persia și în Media, nu regi, ci povățuitorii regilor. Eu călăuzeau pe cei cari guvernau poporul. Sacrificatori, interpreți de visuri, prezicători, miniștri, singuri ei puteau comunica cu Ahura mazda, zeul bun, singuri ei cunoșteau viitorul. Ei

stârpeau cu mâinile lor proprii animalele dușmane omului, șerpii, insectele vătămătoare, paserile cobiitoare a rău. Ei curățeau sufletele și locurile. În mijlocul unui popor care trăia pentru materie, ei prezintau latimea spiritului.

Era deci firesc ca ei să vină să se închine lui Isus. După vite cari sunt *natura*, după păstorii, cari sunt *poporul*, această altă putere: *știința*, îngenunche înaintea peșterii Bethlehemului. Bătrâna castă sacerdotală a Orientului face acest act de supunere stăpânului mare. Preoții se închină înaintea Aceluia care va supune știința cuvintelor și a numerelor, științii, noui, a iubirii.

Magii la Bethlehem, însemnează teologia veche recunoscând revelația definitivă, știința umilindu-se înaintea nevinovăției, bogăția la picioarele sărăciei.

Ei dăruiesc lui Isus acest aur pe care-l va dispregi, nu pentru a preîntâmpina trebuințele călătorilor, ci pentru a se supune înainte de timp învățăturilor Evangheliei: vinde ceea ce ai și dă săracilor. Ei nu oferă tămâie pentru a izgoni mirosul greu al staulului, ci pentru că riturile lor vor muri și fumul și miremele vor deveni nefolositoare pentru altarele lor. Ei dăruiesc smirnă care servește la îmbalsămarea morților, pentru că ei știu că Fui va muri și că Maica astăzi surzătoare va trebui să îmbalsămeze corpul lui.

İngenunchiați pe pale, în mantiiile lor strălucitoare, se oferă pe ei înșiși, ei, puternicii, învățații, prezicătorii, ca o cheazăie de supunere a lumii.

Isus a primit deacum înainte toate investiturile la cari are dreptul. Dar abea dispărură magii și începe prigoana acelor cari îl urăsc și îl vor urî până la moarte.

Colindă.

*Sub cel roșu Răsărit
Mare zgomot s'a lăfit:
La curțile lui Crăciun
S'a născut un Domn prea bun.
S'a născut un Domn frumos,
Numele lui e Hristos,
Care-i Fiul Cerului
Și Domn al pământului.*

Educația religioasă la liceul pliarist din Timișoara. Profesorul de religie și conducătorul Congregațiunii Marlane au ținut cu elevii în fiecare Duminică, ora 8.30 exortațiuni în câte 2 grupe. Elevii au luat parte, sub conducerea corpului profesoral, la serviciile divine cu ocaziunea serbărilor naționale și la festivitățile patriotice. În decursul anului școlar s'au mărturisit și cuminecat toți elevii de 4 ori, iar congreganții în fiecare lună.

Datini la Crăciun.

Și pe cele mai vechi pagini ale istoriei antice, unde sunt descrise țările și popoarele, putem afla date, cari privesc viața și obiceiurile popoarelor.

Viața unui popor — desigur, că era și atunci cum e și azi și cum rămâne și pentru viitor, condiționată de situația geografică a țării, de modul lui de viață, de referințele climatice, ca să poată fi caracterizat, după indeletnicirile lui, după îmbrăcămintea lui și după datinile sau obiceiurile lui.

Popoarele păgâne, cari au trăit în veacurile înainte de venirea lui Cristos, au avut desigur un cult pentru cele supranaturale, cum erau fenomenele naturii, fulgerul, trăsnetul, cutremurul de pământ, cult, pe care l-au adoptat sub forța majoră — a friciei, a spaimel, a temerii — carea li-o provoca una dintre fenomenele numite și nici decât respectul față de o putere cerească, cu atât mai puțin am putea crede, ca ei să fi adoptat acel cult din vre-un sentiment de iubire.

Nu! căci în legea păgânească, rația supremă a cultului era pumnul.

Abla la Egipteni aflăm un cult către factorii binefăcătorii, cum e soarele și luna, cărora se închinau nu din frică, ci din recunoștință.

Grecii se închinau zeilor lor Zeus, Hera (soția) Atena (fica), Apollo, Hermes ș. a fără să bănuiască, că toți aceștia sunt asemenea Zeului lui Baal, pe care l-a umilit oarecând prorocul Ilie.

Romanii, cu zeii lor, s'au prăbușit în mormintele lor, par'că nici n'ar fi existat vre-odată.

Singur poporul evreesc este cel dântâi, care se închină unui singur și adevăratului D-zeu.

Credința aceasta a Evreilor, după atâtea secole, văd că se menține și în zilele noastre și de aici eu presupun, că ea trebuie să fie aflat har dela D-zeu.

Criteriul presupunerilor mele este însăși distincția mare ce l-a acordat-o Ceriul — poporul evreesc, ca fiul lui Dzeu, Domnul nostru Iisus Cristos, să răsară chiar din acest neam.

Nu voi scruta asupra motivelor misterioase sau tainice ale nașterii sale, cari întrec și întunecă ochii și mintea noastră, ci mă voi mărgini să constat, că prin venirea Mântuitorului nostru Iisus Cristos s'închide cu adevărat vechiul Testament și în lume s'introduce noul Testament, cu nolle sale dogme și învățături, cu un calendar perfecționat și cu îndreptarea căreia viața pământească și deodată și cea cerească.

Atât cât poate cuprinde mintea noastră luminată prin sfânta Taină a botezului dat nouă de Dl nostru Iisus Cristos, mărturisim, că ne-am întărit întru credința propagată de El, adevăratul fiu al lui Dzeu.

Știm și cele 10 porunci ale Tatălui ceresc, date lui Moise pe muntele Sinai și le-am înțeles pe toate.

Ne sârguim să le și respectăm și să le păzim, până la sfârșitul nostru creștinesc.

Ca descendenții ai strămoșilor noștri Romani și Daci, popoare apuse în nolanul veșniciei — am moștenit dela acele neamuri cu falnic nume, multe însușiri albe, dar poate și unele moravuri rele, datini sau obiceiuri, pe cari ne vom nizu să le îndreptăm și de nu ne va succede, le vom suprima cu totul, numai ca să nu dăm vre-o zăticneală Evangheliei lui Cristos.

Încă în fașă fiind neamul românesc, a primit Botezul creștinesc al Dului Iisus Hristos, act prea sfânt, prin care în parte ne-am spălat da păcatul strămoșului Adam, precum și de cel al strămoșilor noștri Romani și Daci, cari au murit, ca păgâni.

Ne-am lăpădat de necredința lor, dar în schimb, ce a fost mai scump pentru noi, limba, legea, datinile și obiceiurile lor bune, le-am păstrat și le vom păstra până vom trăi, lăsându-le ca moștenire prețioasă fiilor și fiicelor noastre.

Nu aceea este prețios pentru feciorii și fetele noastre ce le lăsați după moarte, ci aceea ce le dați lor până ce trăiți.

Nu casa și holda, nu boii și turma de oi, face să deplângă fiul și fica pe tatăl și pe maica sa, ci iubirea părintească, pe care o vede el prăbușindu-se sub glie.

Înțelegeți, dar, iubii părinți, să dați fiilor și fiicelor voastre zestrea — dela nașterea lor până trăiți — căci cele ce rămân după moartea voastră, și-le vor lua ei singuri.

Zestrea pe care o recomand eu și carea trebuie să o dați fiilor și fiicelor voastre este creșterea bună; este creșterea, cu carea ne-au înzestrat și pe noi fericiții noștri părinți.

Creșterea bună, creșterea religioasă-morală, este o merinde mult mai valoroasă, ca o brazdă de pământ sau ca ori-care alt bun pământesc, care e lesne trecător.

Aduceți-vă aminte cel puțin odată pe an de stihul amenințător: „Bogații au sărăcit și au flămânzit, iară cei ce caută spre Domnul, nu se vor lipsi de tot binele“!

Un serviciu, o slujbă, cât mai amărâtă valorează la timp mai mult, decât o avere, care se clatină pe picioare.

Da, fiecare să fie prevăzător în slujba sa, singur să-și păzească echilibrul și să nu se razime pe grija altuia, nici să caute sprijinul altuia.

Datinile moștenite în pruncie se tipăresc în mintea copilului, cum se așterne pe lespede gramofonului gravura unei cântări. Și cum redă gramofonul un cântec, așa redă memoria copilului ori-ce întâmplare gustată în pruncie.

Aceasta o știm mai bine noi, cei ce ne plecăm spre bătrânețe.

Împresiile ce le culege pruncul în vremea prunciei sale, sunt cele mai prețioase pietri ale vieții lui

Ca noi părinții să nu lipsim de dragostea noastră odraslele, pe cari ni le-a hărăzit Dzeu, trebuie să cautăm a le procura fiilor și ficelour noastre zile cât mai senine și plăcute.

Când dela Dzeu vine darul prea sfânt, cum este primavara și vara, ba uneori și toamna zile cu soare, pruncii dela sine se desfășează de darul Diului, dar când el văd o zi posomorâtă de toamnă, ori o zi de iarnă cu viscol și zăpadă, se îngrozesce și li se pare că se surpă lumea, tu ca tată sau mamă îmbunește-l cu vorba și spune-i, că patronul familiei Tale, Tatăl nostru cel din ceruri, nu ne lasă spre pierzare.

În cadrul larg al creșterii copilului, cad datinile și obiceiurile, cari pot fi familiare, naționale și în fine religioase.

Poporul nostru românesc a dus la sate, în trecut nu prea îndepărtat, o viață cu adevărat patriarhală.

Da! căsuțele dela sate smerite și săracăcioase cum erau, dar erau păstrătoarele celei mai neîntinate — ca să nu exagerez cu cuvântul evanghelic neprihănit, — vieți familiare, naționale și religioase.

Zic, erau — dar să nu supărăm o lume întreagă cu aceste vorbe, — nădăjdul să mai avem și azi la sate și poate și la orașe, atari case patriarhale.

În aceste case s'a păzit legea noastră românească în toată curățenia ei.

Casele aceste au fost izvorul cel nesecat al neamului nostru, cari ne-au dat nouă atâția bărbați valoroși, cum este bună oară un Octavian Goga dela Râșinari, un Ioan Lupaș și Onisifor Ghibu dela Săliște, un Miron Cristea patriarhul României ș. a. m.

Legea noastră românească și creștinească se întemeiază pe precupețile și dogmele scripturii cele sfinte, pe tradiții și pe obiceiurile noastre naționale.

Ea se reoglindează:

1. în familie
2. în societate.

În familie. Românul cu firea sa conservativă, a păstrat, în toată curățenia sufletului său, mersul calendarului întocmit după anotimpuri. Lucrează bucuros și fără șovăire 6 zile dearându-l, iar ziua Duminicii o sfințește cu odihna, mergând la biserică. Lucrările câmpului său le aranjază, după data strămoșască, creată după calendarul sărbătorilor. El știe, că din Crăciun până'n Paști trec 3 luni, dela Paști la Sânpetru alte 3 luni, dela Sânpetru până la Paraschiva alte 3 luni și d'acel până'n Crăciun iară 3 luni.

Posturile le știe pe de rost, când se'ncep și când se gată, dar ce-l mai esențial, el le și ține.

În societate. Ca om sociabil săteanul ia parte activă la biserică, la primărie, la petreceri și la înmormântări. La toate aceste manifestări, el știe păzi hotarele legii, fără să o fi învățat din carte, ci numai din tradiția părinților.

O însămnată parte a poporului — lăsându-se ademenită de curentul distrugător, ce mișună pe sate,

s'a abătut dela conduita moștenită dela părinți, s'a lăpădat de haina sa, de șubă, cojoc, suman și opinci, s'a lăpădat de pomeni, s'a înstrăinat de neamurile lui și datinile noastre naționale, cum erau șezătorile, ș. a.

Între datinile noastre naționale, avem să distingem 2 categorii și anume

- prima categorie, datinile bune și a
- două categorie, datinile rele.

Datinile bune vrem să le perpetuăm, iar cele rele am dori să le esterminăm, ca pe niște buruieni otrăvitoare, cum bunăoară ar fi furtul, beția, omorul, minciuna ș. a.

Despre datinile rele nici nu doresc să grăesc, ci mă voi opri la datinile bune, moștenite dela prea iubiții noștri strămoși.

În special mă voi ocupa cu datinile noastre, pe cari le manifestăm noi, înainte și după Crăciun.

1. *Postul.* Poporul nostru c'rat la suflet, ajunează marele eveniment al Nașterii Diului, cu o pregătire de patru sau cinci săptămâni de post curat.

În acest post poporul nu mănâncă de dulce, nu numai bătrânii ci și copiii; nu face nuntă, nu se distrează cu nimic, doar la șezători petrec în glume și în c'otece sfinte și colinde.

Mălăiul, mămăligă și chiselita îi sunt alimentele esclusive.

O singură zi poate ar putea să-l ispitească și acela ar fi ziua când tate porcul, și dacă ea ar cădea pe vremea postului, în acela zi el își face singur deslegarea și mănâncă de dulce, dar a 2 zi iarăși revine la postul început și fără multă ceremonie mănâncă mai departe fasole de post, dovleac (ludae) copt în cuptor, și apoi iar mălaiul și chiselita. Moarea de pe curechi sau varză suplinește vinul. Oleul și-l pregătește singur din sămânțe de ludae sau ruja soarelui (foarea soarelui).

Postul prescris de sfta biserică îi aduce poporului mult și mare bine.

Primadată el contribuie la o economie a cărnurilor, cari se reclamă mai mult la munca câmpului, vara și toamna.

Dealta parte — postul — influențează binefăcător asupra organismului omenesc. Prin sustragerea materiilor de grăsime, sângele omului se rarește, se subție și treptat cu timpul se înosește.

Va să zică postul e folositor și sub raport moral cât și material.

Ziua sftului Nicolae dela 6 Dec. este prevestitoare a zilei celei mari a Crăciunului.

Prăznuită în colinde și tot în post, în stil românesc și bătrânesc, ea cade chiar la jumătatea postului de Crăciun.

La sate moș Nicolae nu aduce ciocolată și bomboane în ghetele copiilor puse în fereastră. Nu, căci acest obicei luat dela străini — deși e nevinovat, — considerat ca obicei, ca lucru străin, nu a pătruns în pătura poporului.

2. *Pițărâii din ajun.* În zorii zilei de ajun, (24 Dec.) când gospodinele bune se ridică din culcușul lor, să frământă colacii, copilașii săraci și bogații de-o-potrivă pleacă cu ziua'n cap la pițărâit — spus în graiul lor.

De e frig ori de e cald, lor le este tot una și pleacă.

Intrând în casă ei își dăpână orația lor, de pe buze virgine, dorind stăpânilor toată fericirea.

Cei mai vărsați în materie strigă: „Bună dimineața lui ajun, Că-i mai bun'alui Crăciun, Că-i cu miel, cu porcel, cu păstorii după ei, Seara lui Ajun adună pe cei buni, ca împreună pe Cristos să-l prea mărească, Nașterea-l s'o prăznuască.

Cei mai mici — scriburind de frig — îngâșă și ei pe frățiorii lor, numai să stoarcă și ei ceva dela stăpâna, căreia l-au adus urările de bine.

Gospodina având gătită din presară sita sau ciurul plin cu nuci și grăunțe de grâu și porumb, golește cu grijă sita, dasupra capetelor copilărești — cari acum stau în casă ingenunchiați. Ei grăbiți se întrec în culesul nucilor și ridicându-se pleacă voloși mai departe.

Acest uz de bună urare, *zis în Banat pițărâit*, este generalizat peste întreg pământul țării românești, semn că el este un obicei moștenit dela moși-strămoși.

E și frumos și vrednic de păstrat.

Ziua de ajun, deși e poate cea mai scurtă din întreg calendarul, copiii li se pare oarecum prea lungă, până să insereze, ca să fie din nou martori scenelor din sara de ajun, de cumva nu se vor încumeta și ei să se înroleze în trupa colindătorilor sau a celor ce umblă cu steaua și vertepul.

Și vru Domnul ca încă la 4 ore și ceva să se pogoară noaptea peste sat, o noapte sfântă, când cea mai sfântă malcă, malca cea prea curată și Doamna lumii, naște pe cel fără de păcat, Domnul și D-zeul nostru Iisus Hristos.

3. *Colindătorii.* De e ud sau e uscat, de e frig sau de e cald, colindătorii recrutați din pătura celor lipsiți (săraci) pleacă, — prin sat dela casă la casă, cântând colinde sub fereastra fiecărui gospodar.

În colindele lor tradiționale, ei fericesc pe preacurata fecioara Marie, malca Domnului și pe fiul ei prea sfânt.

Conțin aceste colinde în textul lor și numele unor împărați, cum b. o. alui Aurelian sub numele Lerul ș. a.

Dar ori-ce ar avea în text aceste cântece, ele măresc gestul nopții, impresionează pe cei bătrâni, dar și mai mult pe copilași, în memoria cărora ele se imprimă și rămân neșterse pentru întreaga viață.

4. *Irozii.* Instruiți de cu vreme, — cu 3—4 săptămâni înainte de Crăciun copiii de școală — prin învățătorul lor — ei formează câte-o trupă de 5 copii, cari umblă cu steaua sau cu vertepul.

Ei și-au luat numele colectiv Irozii și reprezintă unul pe Irod, regele Iudeii, alții 3, pe cei 3 magi dela răsărit Gașpar, Melhior și Valtazar și în fine cel de al 5-lea are rolul Ingerului.

Imbrăcămintea lor — cu comănacele orientale pe cap, înfrumusețate cu decoruri și panglici tricolore — insuflă copiilor mici un respect, care trezește în sufletul lor o plăcere pentru scenă, pentru o priveliște atât de somptuoasă, încât toate sentimentele lui încep să vibreze. În termeni vulgari ele se exprimă: „Tot e ochi și tot e u'echi pușorul mamei“.

5. *Tămărirea din ajun.* Când se lasă valul serii de ajun peste satul românesc, gospodarul — a cărui grajd e aprovizionat cu nutreț pe cele 3 zile, în carele nici nu duce, nici nu scoate nimic, afară de apa necesară la adăpat — își pune pe vătrar jar și presară peste el tămâie, merge dela grajd la grajd — bine înțeles cu multă grijă — și tămâindu-și vitele și celelalte jivini mici și mari, oi, porci, paseri și altele, le urează sănătate și sporire.

Poporul trăește în credința că'n noaptea sfântă și vitele au darul dela Dumnezeu să vorbească între ele.

Fie că e așa, fie că n'ar fi așa, oricât de deșartă s'ar părea credința aceasta, cum nu prezintă nici o primejdie pentru dogma creștinească, ea trebuie lăsată să fie cultivată și pe mai departe.

6. *Fânul pe masă.* Ca și mai mult să'vedereze credința sa, poporul încă din ajun așterne pe masa sa fânul curat. Acesta închipue ieslea, întru care s'a născut D-l cel mai de de mult.

Și acel fân nici nu se la de pe masă până a patra zi, când se și mătură pentru prima oară casa, după nașterea D-lui.

Gospodarul în zorii zilei a 4-a își țesală cali și vitele, își curăță radical grajdul, după cele 3 zile de odihnă, iar femeia sa își curăță casa, cea nemăturată, de 3 zile.

7. *Mâncările de dulce.* În afară de bucuriile ce l-le cauzează poporului, aplicarea literală a zăconului, (uzului), cari toate constituie acte de manifestare de evlavie, el mai are și bucuria, că a trecut în pace și sănătos cu familia sa peste postul de 40 zile.

Nu-e e casă românească, fie ori cât de săracă, să nu-flarbă încă din ajun o oală cu varză.

Ea poate fi numai varză cu carne, dar și mai respectată e oala de lut, carea găzduște în sânul ei sarmalele învăluite cu carne afumată.

Afară de sarmele, la Crăciun e strict oficial la masă, proverbialul cârnaț, fie verde sau afumat. Tot așa e oficial la masă vinul și țuica.

Adevărat, că după amar vine dulcele.

8. *În Sara de Sânvâsil.* Ziua de 31 Dec. încheie un an. La orașe el se prăznuște sub numele de Revelion. La sate însă el este prăznuit, ca și un sfânt, carele frânge perioada de scurtarea zilelor.

El, sfântul Vasile schimbă senzul cântecului jalnic al lui Eminescu, carele zicea :

Ziua scade, noaptea crește și frunzișul mi-l rărește.

De mâne'n colo ziua crește și noapte scade, ca peste 6 zile să poată zice săteanul, că „a crescut ziua, cu cât sare cocoșul.“

Fetele își fac prognostic de mărit. Topesc zinc în lingură și îl varsă într'un vas cu apă sau jos pe pământ. Din formațiunea, în carea se cristalizează zincul, ele își cetesc norocirea. Feciorii și bătrânii își petrec noaptea cu glume, basme și povești.

9. *Iordanul.* Cu 1—2 zile înainte de botez, preotul secondat de 2—3 copii, umblă pe la casele credincioșilor, stropindu-le cu apă sfințită, iar copiii cântă în Iordan, troparul dela Botez.

În ziua Bobotezei fiecare familie are cel puțin un reprezentant la actul sfințirii apei, care terminându-se, fiecare credincios își umple o sticlă cu apă sfințită, pentru trebuințele de peste an.

Apa sfințită e păzită la loc de cinste, cu toată sfințenia. Ea rezistă sfântă un an întreg și poate și mai mult, fără să înfiorească.

Ea se întrebuițează în cazuri de boale și alte acte familiare, de peste an.

Mâncarea oficială la Bobotează este cotoroagele reci, fierte o zi întreagă aproape, în ziua ajunului de botez.

Din cele enumerate aici, poporul nostru și-a făcut un cult, la care ține cu multă sfințenie.

Noi — cei dela orașe — ne-am cam înstrăinat de aceste datini frumoase.

Măcar, că aceste datini împreună împletesc cununa noastră națională și fac, prin cultivarea lor, să ne deosebim bineșor, de celelalte neamuri, cu cari suntem siliți — să conviețuim.

Și cu cât le vom cultiva aceste datini frumoase, cari sunt perle ale mândriei noastre naționale, cu atât ne va crește vaza și onoarea noastră, ca popor, înaltea celorlalte neamuri.

Ele sunt datini și obiceluri moștenite dela strămoșii noștri, cari merită să fie cinștite, atâta timp, cât vom trăi noi ca popor.

Și cum toate, sau dacă nu chiar toate, dar cele mai multe se refer la nașterea Diui, ele devin pentru noi creștinii obligatorii.

Cum am cuteza noi, ca creștini și români, să rupem cu datinile, întru cari au trăi părinții și au murit strămoșii noștri. Deci datoria noastră este ca cele văzute și auzite de noi în pruncie, și prin redarea lor f delă, să dăm fiilor și ficelor noastre îndemn, ca și ei la rândul lor, să urmeze calea trasată de noi.

Acest scop îl urmărim noi dela Vlădică până la opincă, să revenim cu toți la adevărata noastră viață, nerenegată, nefalsif cătă.

Bucuria creștinilor, azi închipue bucuria ce au avut-o păstorii și magii dela răsărit împreună cu

îngerii, pogorați din cer să aducă laude Fiului născut în peștera din Vifleem, carele a adus cu sine pe pământ pacea și bunăvoința între oameni.

Cei cari știți aprecia aceste daruri cerești, pacea și bunăvoința aduse de mielul lui Dumnezeu nouă oamenilor de pre pământ, ridicați-vă de pe scaunul de odihnă pentru câteva momente și Vă pătrundeți de evlavie, ascultând în picioare troparul sf. al nașterii, cântat de pe buze îngeresti.

Iulian Luca
director școlar

Corul oarbelor din Arad.

Neobositul preot, Virgil Lugojanu, care îndeplinește în Arad un post de învățator, în orele sale libere își găsește reconfortare sufletească în faptul că instruiază 4 coruri. Zinic îl vedem alergând dela o instituție la alta, unde cutare cor îl așteaptă, ca să se desăvârșească în arta nobilă de-a preamări pe Dumnezeu și virtuțile frumoase, în cântece înălțătoare de suflete.

În anul curent părintele Lugojanu și-a adus aminte că în orașul Arad există e instituție, în care își deapănă viața cele mai nefericite funțe omenești, oarbele, cari și-au pierdut ce au avut mai scump în viața lor: lumina ochilor. Știind sf. Sa că indiferentismul și grijile materiale îi lasă pe oameni reci față de aceste ființe, a crezut că le va procura oarbelor o mare mângiere, dacă le va grupa într'un cor. Ideea păr. Lugojanu a fost îmbrățișată de fetele oarbe cu o bucurie ne mai pomenită.

Prin muncă grea, încopciată cu o răbdare de fier, părintelui Lugojanu l-a succes să creieze cu aceste fete un cor disciplinat, dovindu-se toate fetele niște cântărețe cu vocea de admirat. În vremea din urmă „Corul oarbelor“ a cântat răspunsurile liturgice în diferite biserici din Arad și jur. În Arad l-am admirat în două rânduri: odată la catedrală și altă dată la biserica sf. Gheorghe.

Aceste fete au cântat cu atâta duloșie și preciziune, încât au stors lacrimi din ochii ascultătorilor.

De când sunt constituite în cor ele se simt mai fericite și în toate rugăciunile lor pomenesc cu evlavie numele părintelui Lugojanu. Pentru anul ce vine scopul păr. Lugojanu este să înființeze cu ele o orchestră.

Dăm aci numele acestor coriste: 1. Buzlea Veturia, 2. Boldiș Leontina, 3. Amafrichi Maria, 4. Capota Maria, 5. Constantinescu Euge-

nia, 6. Caftun Anastasia, 7. Cherej Maria, 8. Dan Maria, 9. Dărăuș Maria, 10. Fagur Iosefina, 11. Gal Elisabeta, 12. Harsa Maria, 13. B. hman Elisabeta, 14. Fridman Eugenia, 15. Jentner Margareta, 16. Mhnea Maria 17. Pin-cu Simima, 18. Popa Victoria, 19. Stoian Maria, 20. Stol Ana, 21. Bitnher Vilma, 22. Sărăzan Maria, 23. Simionaș Margareta 24. Vaida Veronica, 25. Vais Rozalia, 26. Chețe Ludovica.

Conferința catihetică și Adunarea Desp. Asoc. C. A. Șaguna a tractului Gurahonț.

Pe movila deasupra Honțului, locul unde tribunalul Buteanu a fost ucis de călăii de ieri a neamului românesc, în bisericuța din Iosaș a fost locul de întâlnire colegială a preoților din protopoplatul Gurahonț, în ziua de 26 Nov. a. c.

Această movilă, pe care e așezată comuna, are un aspect pitoresc; pitorească e și priveliștea de pe ea.

În acea zi frumoasă de toamnă târzie alergau trăsurile din toate părțile înspre biserică din deal. Aveai impresia că aici se plămădește un adevărat pelerinaj la un loc sfânt de închinare.

Preoții amestecați cu credincioșii urcau încet spre lăcașul sfânt, care e așezat chiar la marginea comunei din sus pe muchia movilei.

În mirosul plăcut al fumului de tămâie și în unisonul cântărilor bisericesti, se săvârșesc rugăciunile și serviciile d-zești.

Cu un deosebit fast și cu solemnitate rară s'a săvârșit Sf. Liturghie de un sobor de preoți în frunte cu Protopopul Const. Lazar.

Mșătoare și plină de pietate a fost pomenirea la Sf-ta Liturghie a legendarului tribun Buteanu, a cărui mormânt a fost spălat mulți ani de arândul de apele munților pe cari i-a iubit și apărât cu însăși viața sa.

La priceasnă Pr. Laurențiu Iuga a predicat despre iubirea deaprespelui.

Când stranele intonau „Cu trupul lui Hristos vă cuminecați...” preoțimea și'n urmă mirenil, pășesc cu sfială și umilință a-se împărtăși cu trupul și sângele Domnului.

Ceremonia din sfânta bisericuță de lemn ia sfârșit prin o predică plină de râvnă și îndemnul duhovnicesc a Protopopului C. Lazar.

În școală — filcă dulce a bisericii — se desfășură programul conferinței catihetice. Printr'o cuvântare plină de elan Protopopul în calitate de președinte deschide ședința.

Preoții-catiheti A. Micuța și P. Hărduț predau lecțiile pregătite serios. Unele lacune de predare se scot la iveală prin critici binevoitoare într'o atmosferă colegială.

În astfel de clipe și momente fericite de întrunire colegială preoțimea ținuturilor muntoase mai uită de necazurile și greutatea zilei prin care trece, imitând pe apostolii Domnului.

Pr. R. Popa.

Misiune religioasă în Dieci și Almaș.

Părintele Misionar eparhial Z. Brădean și-a ales ca loc de desfășurare a frumoasei activități misionare comunele Dieci și Almaș. Misiunea religioasă s'a depănat pe următorul fir.

Sâmbătă în 18 Noemb. 1933 la vecernie s'a făcut introducerea misiunii de păr. I. Iancu în Dieci. Părintele misionar a fost însoțit peste tot de misionarii protopopești A. Florea și V. Bulz. Vecernia în sobor s'a săvârșit la orele 3. A predicat pr. A. Bulz despre poruncile dumnezeiești. Apoi s'au mărturisit mai mulți credincioși.

La orele 8 seara s'a făcut pavecerniță, după care a cuvântat păr. A. Florea despre iubire.

Duminea la orele 9¹/₂ s'a săvârșit sf. liturghie în sobor. La priceasnă a predicat păr. Z. Brădean despre urmarea lui Hristos. Predica a fost ascultată cu sete de poporul ce umplea sf. biserică.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul plugarilor din loc.

La sf. liturghie au luat parte mulți învățători din jur, cari au avut conferință în aceeași zi în Dieci. S'au cuminecat cei mărturisiți din ziua premergătoare. La sfârșitul misiunii păr. I. Iancu în cuvinte alese a adus mulțumiri păr. misionar pentru organizarea misiunii în această comună.

După masă misiunea s'a continuat în Almaș.

Introducerea misiunii s'a făcut de pr. Gh. Cereanț. Vecernia s'a oficiat în sobor la oarele 4. A predicat păr. Z. Brădean despre educația religioasă a copiilor. Păr. A. Florea a ținut o conferință despre căsătoria civilă.

Răspunsurile liturgice au fost date de corul plugarilor din loc, condus de inv. F. Deșcău.

Biserica a fost plină de credincioși: bărbați, femei și copii. Manifestația religioasă a avut un efect strălucit. La sfârșitul misiunii a mulțumit în cuvinte bine simțite păr. Gh. Cereanț și inv. dir. I. Iancu.

Păr. Gh.

Răvaș săptămânal.

I. In duminica cu data 15 X. s'a oficiat, în sfânta biserică din Timișoara-Mehala, părăstas pentru odihna sufletului regretatului secretar general al Municipiului Timișoara: *Samuil Șagovici*.

Serviciul sf. liturghii și al parastasului au fost oficiate de P. C. Sa pâr. protopop Dr. P. Țiucra, asistat de pr. V. Popovici, P. Ardelean, Tr. Golumba și diaconul Al. Bocșianu.

Personalitatea proeminentă a defunctului a fost scoasă în relief în lumina realizărilor pe teren bisericesc a defunctului, în frumoasa predică rostită de Pr. C. Sa Dr. P. Țiucra, în fața unui public select din Timișoara.

Nu numai Românii din Mehala, ci ortodoxii din Timișoara nu-l vor uita pe Șagovici.

In vecl pomenirea lui.

*

II. Nimic nu eră mai necesar pentru suprafața culturală a Timișorilor, decât înființarea unei înalte instituții, ce stimulează esteticul.

Și aceasta necesitate, după care ahtiază sufletul dornic de frumos al bănățeanului, a fost satisfăcută cu inaugurarea „Școalei de arte frumoase“, care a avut loc Duminică în 15 Oct. în prezența autorităților locale.

Inaugurării i-a premers un serviciu religios, oficiat de P. C. Sa Dr. P. Țiucra, care într'o avântată cuvântare a apreciat arta, ca o expresie a binelui moral.

Au mai vorbit f. ministru Bocu, Prefectul C. Băran și Primarul Municipiului Dr. Gabor și directorul școlii Pop.

Dorim prosperitate acestei instituții și să o vedem inaugurată în palatul propriu.

17 X. 933.

Tie Flaviu.

Misiune religioasă în parohia Luncșoara.

La sărbătoarea Întrarea în biserică, 21 Noemvrie a. c. s'a ținut misiune religioasă în parohia Luncșoara, protopopiatul Hălmgăiu. Încă din ziua premergătoare de Luni pe la ora 4 p. m. a sosit aici părintele misionar eparhial Z. Brădean, care a oficiat sf. vecernie. Apoi în ziua următoare fiind biserică tixită de credincioși, între cari erau și ostași ai „Oastei Domnului“ din comunele din jur: Leasa, Bodești, Bănești și Cristești, — s'a făcut de către părintele misionar eparhial, însoțit de părintele Ilie Cristea, serviciul utreniei și a sf. liturghii. Frumoasele noastre slujbe au făcut bună impresie asupra credincioșilor.

La fine părintele misionar a rostit o predică foarte reușită.

Indată după masă, conform programului staverit pentru această zi, am plecat către filia Voșdoci, unde în școala primară frumos împodobită cu flori ne așteptau școlarii și o mulțime de credincioși, bărbați și femei, în frunte cu iubitorii de Hristos ostași ai D-lui conduși de Dl. Nicolae Palade învățător în Bodești.

Aici într'o cuvântare comentată cu citate din Sf. Scriptură, părintele misionar expune năzuințele Oastei Domnului pentru întărirea bisericei noastre și mântuirea sufletelor credincioșilor. Iar Ostașul D-lui Nicolae Palade arată originea și istoricul Oastei D-lui din Bodești. Ostașii au cântat mai multe imnuri religioase. Părintele Cristea a vorbit apoi despre rolul frumos ce-l îndeplinesc Ostașii Domnului în propagarea credinței noastre.

La fine toată tumea adunată aici a întonat „Pre tine te lăudăm“.

Apoi s'a oficiat sf. vecernie la care a participat toată comuna.

Raportor.

INFORMAȚIUNI.

Tuturor cititorilor, colaboratorilor, abonaților, sprijinatorilor și bunilor creștini,

le dorim sărbători fericite și le zicem:

» HRISTOS S'A NĂSCUT! «

Liceul va avea de acum înainte iarăși opt clase: primele trei clase vor forma cursul inferior, iar celelalte cinci cursul superior.

Clasele a șaptea și a opta vor fi împărțite în secția reală și modernă.

Mușcat de câine turbat. Săteanul N. Stângă din Cuteni a fost mușcat de un câine turbat. El nu s'a dus la doctor și de aceea a turbat și el. După ce a mușcat pe nevastă-sa și pe o femeie din sat, el a murit în chinuri groasnice.

Banii de 1000 lei vor mai umbra numai până la 31 Ianuarie 1934.

O femeie cu un copil în brațe au înghețat. O femeie sărmană din orașul Constanța a umbat o noapte întreagă pe ger, cu copilul în brațe, cerând adăpost ca să se încălzească. Și nimeni n'a vrut s'o primască. Dimeinea a fost găsită înghețată cu copilul în brațe. Cât de căinoasă este inima omenească. Mântuitorul nostru ne-a spus să iubim pe aproapele nostru și ne-a dat și pildă despre această iubire. Dar cine îl mai ascultă. Glasul Lui răsună în pustiu. Oare nu-și dau seama oamenii ce-l așteaptă dincolo de mormânt?

2500 învățători noi. Ministerul instrucțiunii publice a hotărât ca dela 8 Ianuarie 1934, când se redeschid școalele, să înființeze încă 2500 posturi de învățători.

Asfel că vor fi numiți 2500 de învățători noi dintre cei rămași fără posturi.